

- удосконалення управління організацією праці ПОМС;
- поглиблення спеціалізації ПОМС;
- збільшення реального фонду робочого часу;
- створення раціональних структур ОМС;
- створення відповідного морально-психологічного клімату в колективі відповідного ОМС;
- моральне заохочення ПОМС;
- поліпшення системи підготовки і перепідготовки кадрів;
- удосконалення систем оплати праці ПОМС.

Кожен із зазначених напрямів впливає різною мірою на ефективність діяльності ОМС. На кожному етапі діяльності керівники ОМС мають звертатися до найбільш актуальних і результативніших із них. Проте стратегічний план розвитку повинен передбачати застосування всіх можливих напрямків підвищення ефективності.

Список використаних джерел:

1. Алексеев В. М. Суспільство та держава: управлінські взаємовідносини: моногр. / В. М. Алексеев. – Чернівці: Технодрук, 2012. – 344 с.
2. Викладання лідерства для посадових осіб та представників місцевого самоврядування: сутність, виклики, перспективи: матеріали Всеукраїнського круглого столу (Київ, 15 квітня 2015 року) / за заг. ред. В. А. Гошовської, Л. А. Пашко, А. К. Гука. – Х.: Фактор, 2015. – 88 с.
3. Про затвердження Положення про державну реєстрацію статутів територіальних громад [Електронний ресурс]: постанова Кабінету Міністрів України від 27 лип. 1998 р. № 1150. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/1150-98-%D0%BF> – Заголовок з екрану.

Сергієнко Т.М.

студент,

Науковий керівник: Недбалюк О.П.

кандидат економічних наук, доцент,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

ОСНОВНІ НАПРЯМИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В УКРАЇНІ

В умовах Євроінтеграції та економічної кризи все більшої актуальності набуває питання залучення коштів інвесторів-нерезидентів. Кошти іноземних інвесторів надають можливість державі розвиватись у всіх сферах суспільно-економічної діяльності та вирішувати велику кількість існуючих проблем.

Проблемам залучення коштів іноземних інвесторів в Україні присвячені роботи таких вітчизняних та зарубіжних науковців, як О.І. Барановський, Т.А. Васильєва, В.М. Геєць, А.О. Єпіфанов, М.М. Єрмошенко, О.М. Іваницька, Я.М. Міркін, М.І. Савлук, А.А. Пересада, І.В. Сало, В.П. І.О. Школьник та ін.

Однак, не зважаючи на достатньо велику кількість досліджень у цьому напрямку, у зв'язку із фінансовою кризою, питання інвестиційного ринку України не втрачає своєї актуальності.

Метою даного дослідження є визначення основних напрямів інвестиційної політики України в сучасних умовах господарювання.

В Законі України «Про інвестиційну діяльність» визначено, що інвестиції – всі види майнових та інтелектуальних цінностей, які вкладаються в об'єкти підприємницької й інших видів діяльності, в результаті якої створюються прибуток (дохід) або досягається соціальний ефект. Відповідно до даного закону, інвестиційною діяльністю є сукупність практичних дій громадян, юридичних осіб і держави щодо реалізації інвестицій [1].

Державна інвестиційна політика – це комплекс правових, адміністративних та економічних заходів, спрямованих на поширення та активізацію інвестиційних процесів [2].

Державна інвестиційна політика реалізується у двох основних формах – прямому й непрямому регулюванні інвестиційної діяльності. Державне регулювання розвитку виробництва й соціальної сфери, що реалізується через фінансування капітальних витрат бюджетом, розглядається і як інвестиційна діяльність держави, що забезпечує йому поступальний розвиток. Завданням будь-якої держави є розвиток своєї інвестиційної та інноваційної діяльності, що забезпечує, в першу чергу, зростання промислового виробництва, яке перетворює державу із сировинного придатка світової економіки в країну з конкурентоспроможним експортом. Розробка інвестиційної політики повинна починатися з визначення концептуальних основ розвитку суспільства і держави, встановлення її ролі в суспільному відтворювальному процесі на відповідному часовому етапі. Потім формулюються мета і завдання інвестиційної політики, які відповідають основним напрямам соціально-економічного розвитку країни й використання інвестиційних ресурсів в інтересах громадян та суспільства [2].

Метою інвестиційної політики є реалізація стратегічного плану економічного й соціального розвитку країни, пожвавлення інвестиційної діяльності, спрямованої на покращення сучасної економіки і підвищення ефективності виробництва.

Нормативну базу інвестиційної політики складають такі акти: Господарський кодекс України, Цивільний кодекс України, Закон України «Про інвестиційну діяльність», Закон України «Про захист іноземних інвестицій на Україні», Закон України «Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон», Закон України «Про спеціальний режим інноваційної діяльності технологічних парків», Закон України «Про інноваційну діяльність», Закон України «Про інститути спільного інвестування» і т.д., проте у жодному з них ні визначення, ні окремі ознаки чи завдання інвестиційної політики держави не містяться [3, с. 115].

Основними напрямками державної інвестиційної політики в сучасних умовах господарювання повинні стати такі:

- формування дієвих законодавчих механізмів захисту прав інвесторів при реалізації інвестиційних проектів;
 - усунення протиріч у правовому регулюванні інвестиційної діяльності, зняття бар'єрів для входження на ринок капіталів;
 - створення рівних конкурентних умов інвестиційної діяльності;
 - стимулювання залучення капіталу приватного сектору для вирішення пріоритетних задач соціально-економічного розвитку держави;
 - забезпечення доступу інвесторів до достовірної інформаційної бази для вибору об'єктів інвестування;
 - посилення соціальної орієнтованості інвестиційної діяльності в країні, підтримка інвестицій в розвиток соціальної інфраструктури, в освіту, охорону здоров'я, науку;
 - створення сприятливих умов нарощування інвестиційно-фінансового потенціалу вітчизняних підприємств;
 - підвищення державної підтримки непривабливих для приватного інвестора, але стратегічно важливих для країни інфраструктурних об'єктів, від яких залежить стійке функціонування всього національного господарства, інноваційно-технічний розвиток галузей, а також проектів, що забезпечують екологічну безпеку;
 - спрямованість інвестиційної діяльності державного сектору економіки на вирішення пріоритетних завдань соціально-економічної політики;
 - підвищення інвестиційної привабливості українських підприємств.
- Ефективне виконання даних напрямів підвищить якісний рівень інвестиційної діяльності, що зумовить поліпшення інвестиційного клімату та пожвавлення інвестиційної активності взагалі.

Таким чином, інвестиційна політика є однією із найважливіших складових економічної політики нашої держави. Вона повинна сприяти піднесенню економіки, підвищенню ефективності виробництва, забезпеченню соціально-економічної стабільності та вирішенню екологічних проблем. Визначення пріоритетів інвестування є особливо важливим для реалізації державної інвестиційної політики, за сучасних умов дефіциту бюджету та труднощів його наповнення.

Список використаних джерел:

1. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 [Електронний ресурс] // Режим доступу до ресурсу: <http://zakon4.rada.gov.ua>
2. Присяжнюк Н. В. Державна інвестиційна політика України [Електронний ресурс] // Режим доступу до ресурсу: <http://www.nbuv.gov.ua>
3. Шевердіна О. В. Інвестиційна політика України як об'єкт державної економічної політики / О. В. Шевердіна // Державна політика. – 2013. – № 2. – С. 111-117.